

tigheder, i Henseende til Behandlingen af Boerne. Ved dette Ufsnit, eller med andre Ord Lovforslaget med Undtagelse af de to første Paragrapher og § 12, finder jeg i det Hele ikke Meget at erindre. Dog skal jeg bemærke, at det forekommer mig, at det havde været rigtigt, om der i Lovforslaget var blevet taget Hensyn til en Bemærkning, som jeg finder gjort af Viborg Overret om, at man paa sit Sted skulde paaagte Pantecreditorernes Interesse mere, end skeet er i Lovforslaget. Jeg er dernæst bleven opmærksom paa, at det muligen vil stemme, i alt Fald med Anden i Lovforslaget, om dets § 13 blev noget modificeret, saaledes nemlig, at det skulde være en Betingelse for at kunne liquidere den Fordring, man har paa Boet, mod sin Skyld til Boet, at Fordringen er erhvervet paa en Tid, da man ikke vidste eller havde Formodning om, at en Fallit forestod. Dersom en saadan Bestemmelse kom ind i Loven — jeg skal iøvrigt bemærke, at jeg meget godt seer, hvad der kan tale derimod, men jeg troer dog, at den kan fortjene at komme under Overveelse — saa vilde maaskee ogsaa for en væsentlig Deel de Indvendinger fjernes, som ere reiste mod denne Paragraph af Rigsdagsmanden for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thune). Naar forøvrigt den nævnte ærede Folkethingsmand udtalte sig om det Rigtige i at skjelne imellem rejsindige og ikke rejsindige eller lejsindige Fallenter og navnlig at gjøre de rejsindige Fallenters Stilling i flere Henseender bedre, saa skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det turde have sine store Banstigeligheder nu i denne Lov at indføre en Adskillelse imellem den lejsindige og den rejsindige Fallents retlige Stilling. Jeg troer ikke, det lader sig gjøre, før man overhovedet laaer en heel ny Fallitlovgivning, der ordner flere herhen hørende Forhold. Den ærede Folkethingsmand nævnte selv blandt de Kriterier, der skulde lægges til Grund ved Afgjørelsen af, om en Fallent skulde ansees for rejsindig eller ikke, at det skulde komme an paa, om han havde opgjort sin Status i rette Tid. En anden æret Folkethingsmand (Gad) nævnte, at der skulde tages Hensyn til, om han havde ført sine Bøger ordentligt, og ikke blot ført Hovedbog og Journal, men

ogsaa Kassebog, Copibog, Brevbog osv. Men der eksisterer for Diebliffet ingen Forpligtelse til at opgjøre Status til en bestemt Tid, heller ikke nogen Forpligtelse til, foruden Hovedbog og Journal at holde Kassebog, Brevbog og Copibog. Det forudsættes altsaa netop, at man, for at Skifteretten eller hvilkensomhelst anden Autoritet skulde kunne give en begrundet Afgjørelse af dette for en Mand, meget vigtige Spørgsmaal, om han skal ansees for retsindig eller for lejsindig, maa have nye Bestemmelser betræffende de nævnte Punkter. Iøvrigt skal jeg bemærke, at jeg for mit Vedkommende finder det Forslag, der er gjort af et af Medlemmerne af den Commission, der først har behandlet Sagen, nemlig at det skulde paalægges enhver Kjøbmand at opgjøre sin Status idetmindste hvert andet Aar, at være ret hensigtsmæssig, men jeg troer ikke, at denne Bestemmelse kan indføres ved dette Lovforslag. Naar fremdeles den ærede Folkethingsmand for Helsingør (Thune) henviste til Hamborgs Exempel, og navnlig til den saakaldte „Nachmachungsrecht“, hvorefter man imod den saakaldte lejsindige Fallent kun har Ret til hvert femte Aar at fordrø, at han skal afgive til sine Creditorers Dækning, hvad han kan undvære fra sit eget og sin Familles nødvendige Underhold, ligesom han overhovedet kan frigjøre sig ganske for Esterkrav, naar han betaler 40 pCt., da skal jeg erindre om, at det finder Sted saavel i Hamborg som overhovedet flere Steder, at Creditorerne kunne aldeles lade være at anmelde deres Fordringer i et Fallitbo, hvilket kun har tilfølgende, at de udelukkes fra Fallitboets Masse. Hos os gjælder, som bekjendt, andre Regler; man er nødt til at anmelde sin Fordring, men har iøvrigt ogsaa Lov til at forfølge sin Ret imod Fallenten selvstændig, uagtet hans Bo er taget under Behandling som fallit. Naar nu en saadan Bestemmelse skulde indføres, som den ærede Rigsdagsmand ønskede, saa seer jeg ikke Andet, end at man kom til ved Siden deraf at bestemme, at Enhver skulde være pligtig til at anmelde sine Fordringer i Boet og at tage tiltakke med, hvad der kom ud af Boet, at det maatte formenes ham særskilt at forfølge